

Mennyei öröm

Alkalom: vasárnap de

Dátum: 2024.09.01.

Ige: napi ige

Mt 18,11-14 ¹¹Az Emberfia azért jött, hogy megmentse, ami elveszett. ¹²Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van, és eltéved közülük egy, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a hegyekben, és nem megy el megkeresni az eltévedtet? ¹³És ha megtalálja, bizony mondom nektek, jobban örül neki, mint annak a kilencvenkilencnek, amelyik nem tévedt el. ¹⁴Ugyanígy a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy elveszen egy is e kicsinyek közül.

Jn 3,16-18 ¹⁶Mert úgy szerette Isten a világot, hogy megszületett Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. ¹⁷Mert Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ általa. ¹⁸Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt Isten megszületett Fiának nevében.

Azt gondolom, hogy az elveszettség érzése nagyon sok ember szívében ott van, és nyomasztóan hat a mindennapokban. Általában azt gondoljuk az elveszettségről, hogy akkor érzi magát elveszettnek az ember, amikor magára marad, és nem tudja, merre menjen, hogyan jut el a céljához. De sajnos ennek az ellenkezője is nagyon gyakran igaz: a tömegben is elveszhet az ember, sőt elveszettnek érezheti magát.

Valóban, sokszor megtörténik az, hogy egy nagy tömegben, pl. az augusztus 20-i budapesti ünnepi rendezvényen elsodródik a szüleitől a kisgyerek, és elveszik. De az is megtörténik, hogy valakit olyan érzés fog el, hogy itt él ezen a földön, ebben a világban, de körülötte él több mint 8 milliárd ember, és ő sohasem fog közülük kitűnni. Bármit is csinál, mindig lesz rajta kívül még ezer meg ezer, akik ugyanazt csinálják, csak sokkal jobban, ezért rájuk irányul minden figyelem, és őket értékeli a világ.

A 8. Zsoltár írója pontosan ugyanezt érezte és gondolta, amikor egy éjszaka feltekintett az égre, és elgyönyörködött a csillagokban, és ezt mondta: **4Ha látom az eget, kezéd alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél, 5micsoda a halandó – mondom –, hogy törődsz vele, és az emberfia, hogy gondod van rá?**

És ez is teljesen logikus gondolat, hiszen a Mindenható Isten a világ teremtő Ura, biztosan van neki fontosabb dolga annál, hogy az én életem apró dolgaival bajlódjon. Madách Imre, Az ember tragédiája című művében ezt úgy fogalmazza meg: *a gép forog, az Alkotó pihen.*

És bizony vannak olyanok, akik valami miatt teljesen kiszorultak a társadalomból. Elvesztették a munkájukat, és lejjebb-lejjebb csúsztak, amíg már nem volt hova lecsúszni: elvesztették minden bevételi forrásukat, elvesztették családjukat, barátait, sőt még az otthonukat is.

Innen már nincs lejjebb. Elveszettek.

Mindezekben a lehetetlen élethelyzetekben túlmenően lelki értelemben is kell beszélnünk az elveszettség helyzetéről. Az Ige azt mondja, hogy nincsen igaz ember egy sem. (Róma 3,10) Ez pedig azt jelenti, hogy mindenki távol van Istentől, az elveszettség, a kárhozát állapotában. Ítélet alatt.

Még azok is, akik magukat jó embereknek tartják, ők is elveszettek.

Még azok is, akik soha még egy légynek sem ártottak, ők is elveszettek és ítélet alatt vannak.

Ezt persze sokan nem fogadják el, mert magukat jónak tartják, sőt még a környezetük is jónak tartja őket, de a Szentírás szerint az üdvösségünk, az örök életünk nem attól függ, hogy az emberek, a környezetem hogyan vélekedik rólam. És attól sem függ, hogy én magam mennyire tartom jónak magamat. Mert az Ige szerint, ha nem hiszek Krisztusban, mint az Isten megszületett Fiában, akkor távol vagyok Istentől, akkor még bűneimben vagyok.

Ugyanis a bűn az, hogy nem hisznek Jézusban, mint Megváltóban olvassuk a János ev. 16. részében (9.v)

Mindezekből az következik, hogy elveszettek vagyunk az Ige szerint. Ebből az elveszettség-ből pedig nagyon jó volna megszabadulni. Nagyon jó volna megtalálnak lenni, mert akit megtaláltak, azt keresték, az az ember fontos volt legalább egy valakinek, aki addig nem nyugodott, amíg meg nem találta őt.

Sok évvel ezelőtt történt Atlantában, az USA-ban, ahol ösztöndíjon voltam. Egyszer egy lelkésznel és a kislányával hárman mentünk el egy hatalmas plázába vásárolni. Az anyuka megbeszélte a kislányával, hogy melyik bejáratnál és hány órákor fognak találkozni. Aztán érkezett a megbeszélt idő, és én is odamentem a bejáratához. Ott volt az anyuka, meg én, de a kislány nem. Telt az idő, de a kislány nem volt sehol. A hatalmas plázában még nagyon sok ember volt, bár már közeledett a zárás ideje, és mi keresni kezdtük Esztert. Szóltunk a biztonsági őröknek, akik szintén keresték. Én kint a hatalmas parkolóban az autóval köröztem, úgy próbáltam megtalálni.

Aztán Istennek hála, megtaláltuk. Egy pontosan ugyanolyan bejáratnál ült egy padon és várakozott. Ő teljes nyugalommal és bizalommal várta, hogy az anyukája megtalálja őt. Mondanom sem kell, hogy az anyukája mennyire aggódott és féltette őt, és hát bizony én is eléggé ideges voltam.

Az elveszett bárány példázatáról mindig eszembe jut ez a történet. Nagyon rossz elveszetteknek lenni, és nagyon rossz valakit elveszteni.

Jézusnak ezt a példázatát két evangélium is megörökítette. Lukács evangélista egy kicsit bővebben írja le a körülményeket. Megtudjuk Lukácstól azt, hogy „a vámszedők és a bűnösök mindnyájan Jézushoz igyekeztek, hogy hallgassák őt. A farizeusok és az írástudók pedig így zúgolódtak: Ez bűnösöket fogad magához, és együtt eszik velük.” (Lk 15,1-2)

De miért volt mindez probléma? Nos azért, mert abban a korban érvényben voltak bizonyos társadalmi normák, melyeket a mózesi törvényekre vezettek vissza. És ezért bizonyos munkát végző embereket egyszerűen lenéztek, megvetettek a vallási elit tagjai.

A vámszedők zsidók voltak, akik a megszálló rómaiak által kivetett adókat beszedték a saját népüktől. Anyagi haszon fejében kihasználták a saját népüket és szinte gátlástalanul kiszolgálták a rómaiakat. Hát nem is lehet csodálkozni azon, hogy nem volt semmi becsületük honfitársaik előtt. Velük éles ellentétben álltak pl. a szikáriusok, akik annyira gyűlölték az elnyomó hatalmat, hogy partizánakciókkal gyakran követtek el merényleteket a római katonák ellen.

A másik csoport, akik szívesen hallgatták Jézust a bűnösök csoportja volt. Ők voltak mindazok, akiknek olyan volt az életvitelük, hogy nem tudták megtartani a szigorú vallási előírásokat. Pl. a pásztorok, akiknek folyamatosan a nyájaik mellett kellett őrködni, ezért nem tudták megtartani a rendszeres rituális tisztálkodásokat, nem sokszor még a nagy ünnepeken sem tudtak eljutni, elzarándokolni a jeruzsálemi templomba, hogy áldozatot mutassanak be. De a bűnösök közé sorolták a prostituáltakat is, amin szintén nem csodálkozhatunk. De sajnos ide sorolták azokat az asszonyokat, akiktől a férjük elvált. És Jézus idejében az is elég ok volt a váláshoz, ha az asszony odakozmálta, leégette az ételt, amit főzött.

Igazából nagyon könnyen rásütötték a bélyeget, hogy bűnös, akár azért is, ha megkérdőjelezte azt, amit a farizeusok vagy az írástudók mondtak. Erről is olvasunk egy esetet János evangéliumában.

No, hát ezek az emberek valamiért mégis szívesen odamentek Jézus közelébe, és szívesen hallgatták a tanítását. Miért mentek oda? Egyszerűen azért, mert Jézus nem ítélte el őket, és nem küldte el őket magától. Pedig nem helyezte azt, amit tettek, és nem tartotta jónak, ahogy éltek.

Jézus tanításával és isteni tisztaságával tagadhatatlanul tükröt tartott az emberek elé. És ők tudták azt, hogy Isten előtt bűnös az életük, hogy egyszerűen nincs értelme annak, hogy takargassák vétkeiket. Meglátták és belátták azt, hogy nincs semmi mentségük Isten tökéletessége

előtt. Azonban Jézus nem mondott felettük ítéletet. Sőt, megbocsátott nekik. Megbocsátotta bűneiket, és legfeljebb annyit mondott, hogy „menj el, és többet ne vétkezzél!”

Ebben is hatalmas volt a különbség Jézus és a többi rabbi, írástudó és farizeus között. A vallási elit úgy tekintett önmagukon kívül szinte mindenki másra, hogy elveszett emberek, akikről távol kell magukat tartani, nehogy a szentségtelenségük még őket is tisztátalanná tegye. Jézus azonban úgy tekintett az emberekre, különösen ezekre a megvetett emberekre, hogy őket még meg lehet menteni. **„Mert az Emberfia azért jött, hogy megmentse, ami elveszett.”** (Mt 18,11)

Jézus nagyon is jól tudta, hogy milyen gondolatok jártak a farizeusok fejében, ezért feléjük fordította a kérdést: ne elméletről beszéljünk, hanem mondjátok meg nekem, TI mit tennétek abban a helyzetben, ha egy pásztornak a nyájából egy bárány elkóborolna? Ti talán nem mennétek utána annak, amelyik elcsatangolt?

Nem könnyű kérdés ez ezeknek a saját jóságuktól beképzelt embereknek.

A) Ha azt válaszolják, hogy bizony ők is elmennének megkeresni az egy juhót, és ők is hátrahagynák a 99-et, akkor Jézus szembesíti őket azzal, hogy a vámszedők és a bűnösök is megérdemlik azt, hogy megkeresett és megmentett emberek legyenek. Megérdemlik azt, hogy Isten megbocsásson és örök életet adjon nekik.

B) De ha azt felelik Jézus kérdésére, hogy ők aztán nem mennének utána annak az egyetlen bárányoknak, akkor a saját beképzeltségüket, gőgjüket árulják el, mert kiderül, hogy valójában nekik nem számít a másik ember, csak a saját jóságuk, csak abban akarnak tetszelegni.

Jézus felteszi nekünk is a kérdést, hogy mi mit gondolunk és mit tennénk egy ilyen helyzetben? Mit tennénk, ha mi lennénk az a pásztor, akire rá vannak bízva a bárányok? Azt mondanánk, hogy „én mindent megteszek, hogy megmentsek és megőrizzek minden egyes bárányt?” Vagy azt mondanánk fölényesen, hogy „hadd hulljon a férgese! Ha elkóborolt, az az ő baja!”

De fordítsuk meg a dolgot! És gondolkozzunk el arról, hogy mi vagyunk az az egy bárány, aki elcsatangolt, aki elveszett, aki nem találja a helyét, akinek szüksége van arra, hogy megkeresse és megmentse őt a Jó Pásztor. Mert bizony vannak, lehetnek olyan élethelyzetek, amikor az ember azt érzi, hogy ha nem segít neki Isten, akkor menthetetlenül elvész az élete.

És ez a félelmetes érzés bárkin felülkerekedhet. Az ember egyik nap még erős, és legyőzhetetlennek érzi magát, de elég egy véletlen baleset, és máris végtelenül kiszolgáltatottnak érzi magát.

Kegyelem az, hogy vagyunk. Isten kegyelme az, hogy jól vagyunk, hogy van erőnk, egészségünk. Hogy minden testi erőtlenségünk, idős korunk ellenére még itt vagyunk. Kegyelem az, ha még képesek vagyunk másoknak segíteni. És kegyelem az is, hogy tudhatjuk és érthetjük, hogy a mi mennyei Atyánk nem akarja, hogy elveszünk, hanem azt akarja, hogy örök életünk legyen.

Mennyei Atyánk öröme az, ha Krisztus megtalál bennünket, és mi hitre jutunk, és üdvösséget nyerünk. És öröm lesz a mennyben, ha mi is irgalommal fordulunk az elveszettek felé, és Krisztus szeretetével fordulunk hozzájuk.

¹⁶Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. ¹⁷Mert Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ általa. ¹⁸Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt Isten egyszülött Fiának nevében.

Hogy üdvözülj te is, ő is, és minden ember a Benne való hit által. Ámen.